

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Muszyński

Protokolant: Jolanta Dutczak-Góldyn

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu: Tadeusza Potoki

po rozpoznaniu w dniach: 08.02.2017 r., 01.03.2017 r., 29.03.2017 r., 19.04.2017 r., 18.05.2017 r., 01.06.2017, 08.06.2017 r., 28.06.2017 r., 04.09.2017 r., 28.09.2017 r., 3.10.2017r.,

sprawy :

1. **j. h.** PESEL: (...)

syna M. i B. z domu B., urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od sierpnia do grudnia 2013 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 297.692,51 zł poprzez uzyskanie nienależnego wynagrodzenia na podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej dnia 30 września 2013 r. oraz faktury VAT nr (...) wystawionej dnia 17 grudnia 2013 r. za wykonanie prac w ramach umowy z dnia 2 sierpnia 2013 r. nr C-IV- (...), której przedmiotem miało być wykonanie modernizacji obiektu Komisariatu Policji W. R. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził zamawiającego w błąd co do zakresu i jakości faktycznie wykonanych prac poprzez ujęcie w kosztorysie powykonawczym prac, które w rzeczywistości nie zostały wykonane, zawyżając wartość prac o kwotę odpowiadającą pracom, które faktycznie nie zostały wykonane lub zostały wykonane w sposób i przy użyciu materiałów innych niż ujęte w kosztorysie powykonawczym bądź niezgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami i wymogami technicznymi,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.294 § 1 k.k.

1. **R. L. (1)** PESEL: (...)

syna H. i E. z domu R., urodzonego w dniu (...) we W.,

oskarżonego o to, że:

I. jako Starszy Specjalista Wydziału Inwestycji i Remontów Komendy Wojewódzkiej Policji we W. w dniu 30 września 2013 r. nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z § 8 umowy z dnia 2 sierpnia 2013 r. nr C-IV- (...) oraz poświadczył nieprawdę w protokole częściowym odbioru robót realizowanych w ramach wykonania wymienionej wyżej umowy, której przedmiotem było wykonanie modernizacji obiektu Komisariatu Policji W. R. przy ul. (...), w ten sposób, że potwierdził dokonanie odbioru robót, oraz zatwierdził merytorycznie fakturę VAT nr (...) wystawioną przez wykonawcę na kwotę brutto 552.707,03 zł mimo, że część prac nie została faktycznie wykonana lub została wykonana w sposób i przy użyciu materiałów innych niż ujęte w kosztorysie powykonawczym, bądź niezgodnie z

aktualnie obowiązującymi przepisami i wymogami technicznymi, działając tym samym na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. jako Starszy Specjalista Wydziału Inwestycji i Remontów Komendy Wojewódzkiej Policji we W. w dniu 13 grudnia 2013 r. nie dopełnił swoich obowiązków służbowych wynikających z § 8 umowy z dnia 2 sierpnia 2013 r. nr C-IV- (...) oraz poświadczył nieprawdę w protokole częściowym odbioru robót realizowanych w ramach wykonania wymienionej wyżej umowy, której przedmiotem było wykonanie modernizacji obiektu Komisariatu Policji W. R. przy ul. (...), w ten sposób, że potwierdził dokonanie odbioru wszystkich robót, przewidzianych ww. umową, podczas gdy część prac zleconych głównemu wykonawcy nie została faktycznie wykonana lub została wykonana w sposób i przy użyciu materiałów innych niż ujęte w kosztorysie powykonawczym, bądź niezgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami i wymogami technicznymi oraz na podstawie tego protokołu zatwierdził merytorycznie fakturę VAT nr (...) wystawioną przez wykonawcę na kwotę brutto 547.339,60, działając tym samym na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **J. H.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od sierpnia do grudnia 2013 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako wykonawca modernizacji obiektu Komisariatu Policji W. R. przy ul. (...) we W., poświadczył nieprawdę w kosztorysie powykonawczym poprzez ujęcie robót posadzkowych, tynkarskich i malowania I, II i III piętra, stolarki okiennej poddasza, stolarki drzwiowej III piętra, oraz w zakresie prac dekarских, zagospodarowania terenu oraz instalacji oświetlenia i gniazd wtykowych, które nie zostały w rzeczywistości wykonane a następnie wystawił za te prace faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. i nr (...) z dnia 17 grudnia 2013 r., na podstawie których uzyskał nienależne wynagrodzenie w kwocie **123.003,08 zł**, czym działał na szkodę Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. tj. występku z art. 271 § 3 k.k. w zw. art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

II. uznaje oskarżonego **R. L. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, stanowiących przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – dwukrotnie, przyjmując, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza za tak opisany ciąg przestępstw, karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015r.), wykonanie wymierzonej **J. H.** oraz **R. L. (2)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby **3 (trzech) lat**;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. H.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku, poprzez zapłatę kwoty **123.003,08 zł** (stu dwudziestu trzech tysięcy trzech złotych 08/100) na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W.;

V. na podstawie art. 41 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego **R. L. (1)** zakaz wykonywania zawodu inspektora nadzoru inwestorskiego na okres **3 (trzech) lat**;

VI. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz 1156/16 pod poz. 30 oraz w wykazie Drz 1157/16 pod poz. 31;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca dowody, uznając je za zbędne dla postępowania osobom uprawnionym:

- **J. H.**- opisane pod poz. 4-14 w wykazach nr Drz 1130/16-1140/16;

- **Komendantowi Wojewódzkiemu Policji we W.** - opisane pod poz. 1,2 oraz 15-29 w wykazach Drz 1127/16-1128/16, 1141/16-1155/16;

- **M. K.**- opisane pod poz. 3 w wykazie Drz 1129/16;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na nich przypadające, w tym wymierza im opłatę w kwocie po 300 zł.

Sygn. akt III K 341/16

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2013 roku Komendant Wojewódzki Policji we W. powołał na podstawie decyzji nr (...) komisję przetargową celem przygotowania i przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w przedmiocie modernizacji obiektu Komisariatu W. - R. przy ulicy (...).

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia R. L. (1) k. 389-392, 472-477, 540-544, 694-696, 830-833v,

-decyzja nr (...) k. 54-55.

R. L. (2) był starszym specjalistą Wydziału Inwestycji i Remontów Komendy Wojewódzkiej Policji we W. od 2008 roku. Osobiście opracował projekt umowy dotyczący zamówienia publicznego pomiędzy KWP we W. a wykonawcą modernizacji budynku Komisariatu W. - R.. Sporządził kosztorys tej inwestycji na kwotę 1 249 996,76 zł.

Dokumentacja przetargowa w zakresie technicznym została sporządzona ogólnikowo, bez precyzyjnych opisów w zakresie szczegółów realizacyjnych i technologicznych poszczególnych robót.

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia R. L. (1) k. 389-392, 472-477, 540-544, 694-696, 830-833v,

-opinia budowlana k. 332-367.

Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego zostało ogłoszone w dniu 18 czerwca 2013 r. Termin realizacji zamówienia określono na dzień 30 listopada 2013 r. We wniosku zamawiający przewidział możliwość udzielenia zamówień uzupełniających do kwoty 1 524 390,24 zł netto.

Postępowanie zostało przeprowadzone w formie pisemnego przetargu nieograniczonego. W drodze przetargu została wyłoniona firma (...), która złożyła najniższą ofertę na kwotę 1.110.046,63 zł brutto.

W dniu 2 sierpnia 2013 r. została zawarta umowa nr (...) pomiędzy Skarbem Państwa reprezentowanym przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. a J. i B. H. (1) reprezentującymi firmę (...) s.c.

Zgodnie z § 8 ust. 1 umowy inspektorem nadzoru z ramienia (...) we W. został R. L. (2). Miał on za zadanie stwierdzić wykonanie robót

i prawidłowość przedstawionych przez wykonawcę dokumentów odbiorowych. Podstawą rozliczenia wykonawcy był protokół odbioru końcowego robót.

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia R. L. (1) k. 389-392, 472-477, 540-544, 694-696, 830-833v,

-zeznania świadka R. K. k. 645-648, 861-862,

-umowa nr (...) k. 65-68,

-załączniki do (...) nr sprawy(...) k. 219-234,

-referencje firmy (...)k. 235-236,

-wykaz osób i podmiotów, które będą uczestniczyć w wykonywaniu zamówienia k. 237,

-dokumentacja spółki cywilnej (...) k. 246-253, 282.

W dniu 2 sierpnia 2013 r. nastąpiło protokolarne przekazanie placu budowy wykonawcy remontu. Zakres prac był szeroki i dotyczył pomieszczeń wewnątrz budynku, jak również dachu i zagospodarowania terenu przed budynkiem. W czasie trwania remontu funkcjonariusze Policji wykonywali swoje codzienne obowiązki służbowe wewnątrz budynku, co utrudniało realizację inwestycji wykonawcy.

W trakcie robót konieczne okazały się prace dodatkowe, które nie zostały przewidziane w kosztorysie inwestorskim. Dodatkowo wykonawca położył podłogi

z paneli podłogowych, zamontowano cokoliki - listwy progowe, zabetonowano otwory w stropach i ścianach, uzupełniono ściany lub zamurowano otwory w ścianach na zaprawie cementowo-wapiennej cegłami, wstawiono ścianki działowe, rozebrano ścianki z cegły, pomalowano powierzchnię pod malowanie farbami emulsyjnymi starych tynków wewnętrznych ścian i sufitów, przygotowano powierzchnię pod malowanie farbami emulsyjnymi, wykonano suche tynki, zamontowano brodziki natryskowe z kabiną prysznicową, założono klamki oraz wkładki do drzwi, wykonano ręczną rozbiórkę elementów z konstrukcji betonowych, dokonano wykopu w gruncie, wykonano ławy fundamentowe betonowe i zasypano wykopy ziemią. Wykonawca dodatkowo przenoślił meble, udroźnił kanalizację zewnętrzną i malował farbą olejną kraty, balustrady i siatki. Prace te nie zostały zgłoszone inwestorowi na piśmie.

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia J. H. k. 419-421, 478-480, 515-519, 701-703, 897-900,

-zeznania świadka M. K. k. 208-210, 841-842v,

-zeznania świadka I. C. k. 309-311, 843,

-zeznania świadka D. K. k. 580-583, 845v-847,

-zeznania świadka B. H. (2) k. 598-601, 855-856,

-zeznania świadka B. M. k. 594-596, 856v-857,

-zeznania świadka A. L. k. 585-589, 857v-858v,

-zeznania świadka R. K. k. 645-648, 861-862,

-zeznania świadka Z. O. k. 650-653, 892v-893,

-zeznania świadka K. W. k. 499-501, 946v-948v,

-opinia budowlana oraz opinie uzupełniające k. 332-367, 668-682, 923-927, 935v-940v.

W dniu 30 września 2013 r. dokonano protokolarnie częściowego odbioru wykonania robót przez komisję, w której skład wchodził: T. C. –Naczelnik Wydziału Wspomagającego Komendy Miejskiej Policji we W., R. L. (2) oraz J. H.. Komisja dokonała częściowego odbioru bez uwag, stwierdzając, że prace zostały wykonane prawidłowo. Za częściowe wykonanie modernizacji J. H. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 552 707,03 zł brutto. Na odwrocie faktury R. L. (2) zapisał, że prace zostały wykonane zgodnie z umową.

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia J. H. k. 419-421, 478-480, 515-519, 701-703, 897-900,

-częściowe wyjaśnienia R. L. (1) k. 389-392, 472-477, 540-544, 694-696, 830-833v,

-zeznania świadka T. C. k. 603-605, 860-861,

-faktura VAT nr (...) k. 101,

-protokół częściowy odbioru robót k. 100.

J. H. wykonał kosztorys powykonawczy na kwotę 1 100 488,66 zł. R. L. (2) dokonał na nim zapisu o treści: „Kwotę kosztorysu uzgodniono do wartości umowy, tj. do kwoty 1 100 046,63 zł”.

W kosztorysie powykonawczym została zawyżona ilość wykonanych prac. J. H. wskazał m.in., że zamontował 314 sztuk opraw lamp różnego rodzaju, podczas gdy w budynku znajdowało się ich zaledwie 113. Dodatkowo zawyżył powierzchnię ścian i podłóg, na których wykonano prace. Zawyżył także długość ogrodzenia niż ta, która została w rzeczywistości zamontowana. Nie wykonano także dokumentacji centralnego ogrzewania zgodnie z § 1 ust 2 pkt f umowy nr (...), jak i wymaganej dokumentacji w zakresie instalacji elektrycznej. J. H. wykonał prace w zakresie pokrycia połaci dachowych niezgodnie z zasadami wiedzy technicznej. Wymiana i montaż stolarki okiennej i drzwiowej wewnętrznej zrealizowano natomiast niezgodnie z techniczną dokumentacją przetargową oraz w sprzeczności z przepisami dotyczącymi wentylacji pomieszczeń. Nie zrealizowano także warstwy podbudowy w zakresie opisanym

w kosztorysie ofertowym. Ustalając rozmiar szkody Sąd uwzględnił prace

w rzeczywistości niewykonane, czyli różnicę pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze w danej pozycji a stwierdzoną przez biegłego rzeczywiście wykonaną pracą opisaną w opinii budowlanej w zestawieniu na kartach 357-367 w zakresie:

1. robót posadzkowych, zgodnie z poz. 1 (32,67 zł), 2 (135,99 zł), 8-10 (kwoty odpowiednio 174,06 zł, 151,65 zł i 10 015,88 zł),
2. robót tynkarskich i malowania I, II i III piętra, zgodnie z poz. 51 (69,07 zł), 53-54 (155,47 zł i 58,62 zł), 57-59 (179,47 zł i 21,33 zł i 275,97 zł), 62 (203,96 zł), 64 (58,92 zł), 66-67 (132,62 zł i 50,01 zł), 70-72 (153,13 zł, 18,20 zł i 235,40 zł), 75 (173,99 zł), 77 (109,11 zł), 79 (245,61 zł), 80 (61,73 zł), 83-85 (188,98 zł, 21,22 zł i 435,98 zł), 88 (322,22 zł),
3. stolarki okiennej poddasza, zgodnie z poz. 257 (308,34 zł), 260 (10177,06 zł), 262 (534,60 zł),
4. stolarki drzwiowej III piętra, zgodnie z poz. 314 (639,19 zł),
5. prac dekarских, zgodnie z poz. 328-329 (475,80 zł i 129,48 zł), 333-334 (1541,67 zł i 1344,74 zł),

6. zagospodarowania terenu, zgodnie z poz. 341-345 (kolejno kwoty 1781,33 zł, 548,97zł, 521,27 zł, 4,61 zł i 3596,93 zł), 349-353 (kolejno kwoty 247,41 zł, 2445,98 zł, 173,02 zł, 868,12 zł i 1375,88 zł),

7. instalacji oświetlenia i gniazd wtykowych, zgodnie z poz. 374-375 (594,09 zł i 1102,72 zł), 380 (25338 zł), 394-395 (1488,83 zł i 5544,64 zł), 397-399 (3131 zł, 1599,95 zł i 664,96 zł), 401-406 (kolejno kwoty 471,80 zł, 30140,17 zł, 6320,17 zł, 1133,80 zł, 907,04 zł i 464,40 zł), 432-433 (274,04 zł i 374,48 zł), 452-454 (6413,22 zł, 2672,34 zł i 2368,25 zł).

Suma tych pozycji dała kwotę 131 393,56 zł.

Uwzględniając z kolei, że zgodnie z poz. 396 i 399 wykonawca zamontował większą ilość opraw oświetleniowych tam wskazanych, Sąd odjął od kwoty 131 393,56 zł różnicę wynikającą z ilości opraw, tj. kwotę 7.881,60 zł i 514,88 zł, i w ten sposób uzyskał łączną kwotę prac, które w istocie nie zostały wykonane, a zatem stanowiącą rzeczywistą poniesioną przez Skarb Państwa szkodę **w kwocie 123.003,08 zł.**

Dowód:

-częściowe wyjaśnienia J. H. k. 419-421, 478-480, 515-519, 701-703, 897-900,

-zeznania świadka D. K. k. 580-583, 845v-847,

-zeznania świadka B. H. (3) k. 598-601, 855-856,

-zeznania świadka A. L. k. 585-589, 857v-858v,

-zeznania świadka R. K. k. 645-648, 861-862,

-zeznania świadka T. M. k. 607-609, 880v-881v,

-zeznania świadka Z. O. k. 650-653, 892v-893,

-kosztorys powykonawczy k. 106-171,

-kosztorys ofertowy k. 254-281,

-opis techniczny centralnego ogrzewania k. 172,

-dokumentacja techniczna k. 173-178,

-opinia budowlana oraz opinie uzupełniające k. 332-367, 668-682, 923-927, 935v-940v.

W dniu 6 grudnia 2013 r. wykonawca skierował pismo do inwestora z informacją o zakończeniu robót. W rzeczywistości prace nie były jednak zakończone. W dniu 13 grudnia 2013 r. odbył się protokolarny odbiór przez komisję, w której skład wchodził: R. L. (3) - starszy technik Wydziału Inwestycji i Remontów KWP we W., R. L. (2), T. C. - Naczelnik Wydziału Wspomagającego K. we W., J. H. oraz T. Z. Komendanta KP R.. R. L. (2) nie dokonał żadnych pomiarów ani obliczeń w zakresie sprawdzenia poprawności wykonanych prac. Wzrokowo stwierdził, że remont został właściwie wykonany. Komisja dokonała odbioru prac bez uwag, stwierdzając, że roboty zostały prawidłowo wykonane i zgodnie z umową.

W dniu 17 grudnia 2013 r. J. H. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 547 339,60 zł brutto za dalszą część inwestycji. Także i ta faktura została na odwrocie opisana przez R. L. (1) informacją o prawidłowym wykonaniu prac. Na podstawie tej faktury J. H. zostało wypłacone wynagrodzenie za wykonanie modernizacji budynku Komisariatu W. - R..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia J. H. k. 419-421, 478-480, 515-519, 701-703, 897-900,
- częściowe wyjaśnienia R. L. (1) k. 389-392, 472-477, 540-544, 694-696, 830-833v,
- zeznania świadka T. C. k. 603-605, 860-861,
- zeznania świadka R. R. k. 296-300, 590-592, 843v-844,
- zeznania świadka R. K. k. 645-648, 861-862,
- zeznania świadka T. M. k. 607-609, 880v-881v,
- zeznania M. Z. k. 640-643, 859,
- faktura vat nr (...) k. 103,
- zgłoszenie ukończenia prac z dnia 6 grudnia 2013 r. k. 104,
- informacja o terminie komisyjnego odbioru robót k. 105.

Po dokonanych odbiorze prace remontowe nadal były wykonywane. Dopiero w dniu 31 grudnia 2013 r. I. C. zakończył prace w zakresie montażu wykładzin.

Dowód:

- zeznania świadka I. C. k. 309-311, 843,
- zeznania świadka B. H. (3) k. 598-601, 855-856,
- zeznania świadka B. M. k. 594-596, 856v-857.

Wydział Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji w ramach wykonywanych czynności służbowych uzyskał informację o nieprawidłowościach w zakresie wykonania i rozliczenia modernizacji obiektu Komisariatu Policji W. R. przy ulicy (...).

W toku śledztwa zabezpieczono dokumentację związaną z prowadzoną w 2013 roku inwestycją. Na jej podstawie biegły z zakresu budownictwa wskazał na szereg nieprawidłowości dotyczących zarówno dokumentacji przetargowej, jak i jakości i ilości wykonanych prac, a w konsekwencji ich wartości. Biegły wskazał, że nie powinno dojść do odbioru robót w całości z uwagi na sposób i jakość wykonania remontu dachu oraz brak dokumentacji w zakresie instalacji centralnego ogrzewania i elektrycznej, których brak uniemożliwił kontrolę prawidłowości wykonania tych instalacji. Wartość wykonanych prac biegły ocenił na kwotę brutto **802 796,12 zł**.

Dowód:

- zeznania świadka K. W. k. 499-501, 946v-948v,
- protokoły zatrzymania rzeczy k. 183-198, 215-218, 483-488,
- opinia budowlana oraz opinie uzupełniające k. 332-367, 668-682, 923-927, 935v-940v.

R. L. (2) jest żonaty i posiada dwoje dorosłych dzieci. Przebywa na emeryturze i pobiera z tego tytułu świadczenie w wysokości 3400 zł. Z zawodu jest magistrem inżynierem budownictwa. Nie był dotychczas karany sądownie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

-dane osobopoznawcze k. 390,

-karta karna k. 732.

R. L. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku śledztwa wyjaśnił, że nie zgadza się z opinią biegłego. Przyznał, że nie liczył lamp przy odbiorze inwestycji. Mógł coś przeoczyć, był na miejscu raz w tygodniu lub raz na dwa tygodnie i przyjeżdżał, gdy była taka potrzeba zgłaszana telefonicznie.

W tamtym okresie miał 19 inwestycji pod nadzorem w różnych miejscowościach. Jego pracodawca borykał się z małą ilością inspektorów. Wskazał, że powinien być codziennie na budowie, ale w rzeczywistości nie było to możliwe. Był przekonany, że wszystkie prace zostały wykonane, ale z uwagi na ilość obowiązków mógł coś przeoczyć. W jego ocenie Komenda Wojewódzka Policji nie poniosła żadnej szkody. J. H. i M. K. poznał dopiero podczas remontu budynku Komisariatu W. R.. Nie miał wiedzy na temat ewentualnych podwykonawców. W trakcie odbioru komisja sprawdzała, co zostało zrobione. W zakresie instalacji elektrycznej wyjaśnił, że nie jest z wykształcenia elektrykiem i się na tym nie znał, ale widział, że punkty oświetleniowe były zamontowane. Zaprzeczył, aby potwierdzał świadomie nieprawdę w dokumentach.

W jego ocenie, na mieniu KWP we W. mogła powstać szkoda w zakresie robót elektrycznych. Przyznał, że powinien zgłosić konserwatorowi zabytków wymianę okien. Wskazał także, że poprawił kwotę w kosztorysie powykonawczym, gdyż przewyższała wartość umowy, co jest niezgodne z praktyką KWP we W. ze względów budżetowych (k. 389-392, 472, 477).

Podczas przesłuchania w dniu 21 marca 2016 r. R. L. (2) wyjaśnił, że Komendant KP W. K. W. ingerowała w zakres robót. Zgodnie z jej życzeniem wykonawca wymienił w jej gabinecie oraz jej zastępcy parkiet na panele i dostosował się do jej oczekiwań w zakresie umeblowania

i oświetlenia sekretariatu oraz jej gabinetu. Jak wyjaśnił, uprzedził J. H., że nie zapłaci mu za lodówkę, ponieważ nie było jej w kosztorysie. Wykonawca wstawił mimo to lodówkę w gabinecie komendanta i nie przedłożył za nią rachunku.

R. L. (2) wskazał, że wykonawca bez jego zgody skuł tynki

i został poinformowany, że nie otrzyma za to wynagrodzenia. W ocenie inspektora nadzoru, nie było konieczności wykonania tych prac. Potwierdził, że wykonawca przeniósł meble i wykonał prace porządkowe w piwnicy, za co został rozliczony. Przyznał również, że w istocie brak jest pieczęci w protokole odbioru prac elektrycznych i nie pamiętał, czy wzywał wykonawcę do uzupełnienia tego braku (k. 540-544, 694-696).

Oskarżony podtrzymał przed Sądem złożone w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia. Przedstawił zakres swoich obowiązków służbowych. Na dzień sporządzania kosztorysu był przekonany, że zrobił to dobrze. W czasie odbioru komisja sprawdziła każde pomieszczenie i nikt nie miał uwag. Nie było możliwości, aby szczegółowo sprawdzić wykonanie każdej pracy. Oskarżony kwestionował opinię biegłego w zakresie instalacji centralnego ogrzewania. Zaprzeczył, aby J. H. zwracał się do niego o aneks do umowy w celu rozliczenia prac dodatkowych. W jego ocenie należało w inny sposób rozliczyć dodatkowe prace, nie zaś wprowadzając inwestora w błąd, tak jak to zrobił J. H. (k. 830-834).

J. H. jest żonaty, posiada syna w wieku 17 miesięcy

i zamieszkuje w P.. Posiada wykształcenie wyższe i prowadzi firmę budowlaną. Jest właścicielem nieruchomości w P.. Nie był dotychczas karany sądownie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

-dane osobopoznawcze k. 419,

-karta karna k. 731.

J. H. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że inspektor nadzoru przekazał mu jedynie stare rzuty budynku i nie otrzymał żadnego projektu prac remontowych. W trakcie remontu wykonał szereg dodatkowych prac, które okazały się konieczne,

a nie zostały ujęte w kosztorysie ofertowym. Poprosił w trakcie modernizacji R. L. (1) o aneks do umowy w celu rozliczenia dodatkowych prac, ale inspektor najpierw powiedział, że zrobi to w innym terminie, a później powiedział, że koszt modernizacji nie może być wyższy niż kwota w umowie. Według jego wyliczeń brak rozliczenia dotyczy kwoty ok. 50 000 zł tytułem prac dodatkowych. Był to pierwszy jego przetarg i nie miał jeszcze w tym zakresie doświadczenia. Nie wiedział, że powinien zgłosić inwestorowi podwykonawców. Odmówił odpowiedzi na pytanie

o podmiot, który wykonał instalację centralnego ogrzewania. Wskazał także, że nic nie zarobił na modernizacji KP W. R.. Przyznał, że świadomie wykazał w kosztorysie powykonawczym prace, które nie zostały wykonane, aby otrzymać wynagrodzenie za nierozliczone prace dodatkowe (k. 419-421, 478-480, 515-519, 701-703).

Oskarżony podtrzymał przed Sądem złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia i doprecyzował, że nie zwracał się do inspektora nadzoru o aneks do umowy, tylko o uwzględnienie i rozliczenie dodatkowych prac. Opisał swój udział w przetargu i przebieg prac remontowych. Wskazał, że inspektor nadzoru nie miał dla niego czasu, zaś polecenia co do zakresu i przebiegu prac wydawała pani komendant. Wskazał, że uszczuplenie majątku KWP we W. nie było jego zamiarem, chciał jedynie otrzymać wynagrodzenie za wykonane przez siebie prace. Nie miał doświadczenia w przetargach i robił wszystko pod dyktando inwestora (k. 897-900).

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że R. L. (2) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków i poświadczył nieprawdę w dokumentach, zaś J. H. poświadczył nieprawdę w dokumentach w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się zarówno na dowodach osobowych, jak i dowodach z dokumentów oraz opinii budowlanej.

Udowodnienie według T. Grzegorzcyka i J. Tylmana – „... oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu wydaje się realnie niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może być wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że jest on udowodniony” (Polskie postępowanie karne, Warszawa 1998r., s. 415).

Sąd nie jest zobowiązany do dowodowego weryfikowania faktów i tez domniemywanych w sposób dowolny i abstrakcyjny, o dowolnie określonym ich związku przyczynowym ze zdarzeniem, gdy jednocześnie pozbawione są one racjonalnego uwiarygodnienia, ale też nie jest uprawniony do uznawania i włączania do podstawy wyroku faktów w takim trybie ustalanych. Jeśli powstają dwie lub więcej wersji zdarzenia, przyjęcie jednej z nich i odrzucenie pozostałych wymaga logicznie nienagannego wykazania, że te inne wersje zdarzenia są nieprawdopodobne lub też ich prawdopodobieństwo jest w racjonalnej ocenie znikome, nie dające się rozsądnie uzasadnić, pozostaje w sprzeczności z elementarnymi zasadami życiowego doświadczenia lub w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy. W dochodzeniu do prawdy obiektywnej Sąd posługiwał się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym, logicznym rozumowaniem, wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwoliło to Sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcia także na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym

respektowaniem wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo /por. Postanowienie Sąd Najwyższy z dnia 3 listopada 2004 r., Sąd Najwyższy II KK 390/04/.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonych należy wskazać na wstępie, że są w znacznej mierze zbieżne i w sposób istotny przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd w znacznej mierze dał wiarę wyjaśnieniom R. L. (1). Treść jego wypowiedzi jest nie tylko logiczna i zborna, ale znajduje także potwierdzenie w zeznaniach świadków - jego współpracowników. Świadkowie potwierdzili, że był za rzadko na budowie, zaś prawidłowe sprawowanie nadzoru przez inspektorów w czasie objętym zarzutami było utrudnione z uwagi na małą ilość inspektorów i dużą liczbę inwestycji. Oskarżony przyznał, że nie liczył punktów świetlnych i mógł coś przeoczyć. Wiedział także o pracach dodatkowych wykonawcy. R. L. (2) wskazał, że wykonawca zbijał tynki, prznosił meble i kupił lodówkę do gabinetu pani komendant. Sąd nie dał wiary natomiast oskarżonemu w zakresie jego zamiaru. R. L. (2) miał bowiem świadomość, jakie ciążyły na nim obowiązki i jak odpowiedzialnym zadaniem jest nadzór nad remontem obiektu. Zdawał sobie sprawę z tego, że nie był w stanie dopilnować wszystkich spraw będąc tak rzadko w miejscu wykonywania prac. Wiedział, że J. H. wykonał dodatkowe prace. Świadome zaniechanie bieżącego nadzoru oznacza, że R. L. (2) godził się na to, że w przypadku nieprawidłowości nie będzie w stanie ich dostrzec. Wobec tego wiedział, że nie dopełnia swoich obowiązków i Sąd nie dał oskarżonemu wiary w zakresie nieprzyznania się do popełnienia zarzucanych czynów. Sąd nie dał wiary oskarżonemu także w zakresie decyzyjności K. W.. Jako inspektor nadzoru R. L. (2) wiedział, że komendant nie może podjąć żadnej wiążącej decyzji w zakresie remontu. Nie była ona stroną umowy i nie miała jakiegokolwiek legitymacji w zakresie podejmowania decyzji o przebiegu remontu. Twierdzenie, że parkiet został wymieniony na panele na specjalne życzenie pani komendant, jest zatem nielogiczne, a także sprzeczne z zeznaniami świadków K. W. i B. H. (3).

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił w znacznej mierze wyjaśnienia J. H.. Wprawdzie oskarżony nie przyznał się wprost do popełnienia zarzucanego czynu, to jednak wskazał, że w istocie uwzględnił w kosztorysie powykonawczym i fakturach prace, które nie zostały w rzeczywistości wykonane, ponieważ chciał w ten sposób otrzymać wynagrodzenie za nierozliczone dodatkowe prace. Świadkowie, w szczególności M. K. i K. W., potwierdzili, że oskarżony wykonywał prace dodatkowe. Wskazali również, że wykonawca miał trudne zadanie do wykonania, ponieważ remont odbywał się w czasie wykonywania przez policjantów obowiązków służbowych w modernizowanym obiekcie. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej przetargu. W istocie J. H. nie miał doświadczenia w zamówieniach publicznych

i było to jego pierwsze zlecenie. Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu w zakresie oszacowanej przez niego wartości tych prac oraz nieopłacalności inwestycji. Opinia z zakresu budownictwa jednoznacznie wykazała, że wartość niewykonanych prac znacznie przewyższyła wartość prac dodatkowych. Sąd w oparciu o opinię budowlaną nie uwzględnił także wyjaśnień J. H. w zakresie rzetelności przy wykonywanych pracach.

Ustalając stan faktyczny Sąd skorzystał z zeznań M. K., który opisał dokładnie współpracę wykonawcy z inwestorem. Wskazał zakres dodatkowo wykonanych prac. Na podstawie zeznań tego świadka Sąd ustalił, że R. L. (2) nie uwzględnił wykonawcy dodatkowych prac. Sąd nie uwzględnił zeznań świadka jedynie w zakresie wartości prac dodatkowych. Z opinii budowlanej wynika bowiem, że przedstawiały one znacznie niższą wartość.

Ustalając zakres wykonanych rzeczywiście prac Sąd skorzystał także z zeznań I. C., który opisał montaż wykładzin w budynku KP W. R. oraz z zeznań R. R., który wykonał w tym budynku instalację elektryczną. Na podstawie zeznań I. C. Sąd dodatkowo ustalił, że świadek wykonywał prace remontowe do 31 grudnia 2013 r.,

a więc już po dokonanej odbiorze. Zeznania tych świadków są logiczne, spójne i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W szczególności zaś opinia budowlana koresponduje z relacją wskazanych świadków.

Na podstawie zeznań K. K. Sąd ustalił, że R. L. (2) nie był specjalistą w zakresie elektryki i korzystał z jego pomocy przy planowaniu modernizacji budynku KP W. - R.. Świadek wskazał również, że w tamtym okresie pracowało w KWP we W. za mało inspektorów nadzoru i byli obciążeni zbyt dużą ilością obowiązków służbowych. Zeznania świadka korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego R. L. (1) oraz pozostałymi pracownikami Wydziału Inwestycji i Remontów KWP we W.

i wobec tego zasługują na wiarę.

Na podstawie zeznań K. A. Sąd ustalił zakres zgłoszonych do Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla miasta W. prac remontowych w budynku Komisariatu przy ul. (...). Świadek wskazała, że w 2013 roku remontowany budynek nie był zabytkiem, ale znajdował się na obszarze wpisanym do rejestru zabytków W., co również potwierdził biegły z zakresu budownictwa.

Świadkowie D. K. i A. L. zeznali, że należeli wraz K. K. do zespołu, który został powołany przez naczelnika wydziału do weryfikacji kilku elementów sądowej opinii budowlanej na potrzeby wewnętrzne. Zespół zakwestionował niektóre z ustaleń biegłego sądowego, zaś potwierdził, że nie zgadza się m.in. ilość punktów świetlnych wskazana w kosztorysie powykonawczym. Świadkowie opisali w jaki sposób dokonali sprawdzenia wykonanych prac i zgodnie potwierdzili, że w tamtym okresie pracowało w KWP we W. za mało inspektorów, co znacznie utrudniało prawidłowe wykonywanie przez nich obowiązków służbowych. Opisali także zakres obowiązków inspektora nadzoru. Zeznania tych świadków są logiczne i spójne, i Sąd dał im wiarę w zakresie, w jakim nie są sprzeczne z opinią budowlaną biegłego W. J..

Na podstawie zeznań M. Z. Sąd ustalił procedurę odbioru budowy oraz obiegu dokumentów w KWP we W.. Świadek również zeznała, że w okresie objętym zarzutami inspektorzy nadzoru byli obciążeni nadmierną ilością obowiązków służbowych.

Sąd wysoko ocenił wartość dowodową zeznań B. H. (3). Świadek opisał dokładnie przebieg prac remontowych oraz ich zakres. Na podstawie zeznań tego świadka Sąd ustalił, że M. K. współpracował z J. H. przy modernizacji komisariatu. Z relacji świadka wynika, że prace w komisariacie trwały jeszcze wiosną 2014 roku, co potwierdziła również świadek B. M.. B. H. (3) zeznał, że R. L. (2) początkowo był raz w miesiącu na budowie, zaś dopiero pod koniec modernizacji przyjeżdżał częściej. Świadek zatrudniony jest w KP W. - R. na stanowisku konserwatora i wskazał, że w jego opinii remont był przeprowadzany chaotycznie i niechlujnie, co potwierdziła w swoich zeznaniach komendant K. W. oraz B. M., której również Sąd dał wiarę.

Sąd dał wiarę T. C., który opisał przebieg odbioru prac remontowych. Świadek wskazał, że był to odbiór wzrokowy. Komisja niczego nie liczyła i nie sprawdzała wykonanych prac z kosztorysem powykonawczym. Świadek zeznał: „nigdy nie sprawdzaliśmy zgodności wykonanych robót z kosztorysem powykonawczym”. Także i ten świadek podkreślił, że w wydziale była za mała liczba inspektorów nadzoru do realizowanych inwestycji. Relacja tego świadka koresponduje z zeznaniami R. K., który opisał dodatkowo przebieg procedury przetargowej i wskazał, że w tamtym czasie R. L. (2) zastępował w pracy chorą koleżankę.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania T. M., który również zeznał, że komisja w trakcie odbioru nie liczyła punktów świetlnych. Wskazał, że K. W. zwracała R. L. (2) uwagę, że był za rzadko w nadzorowanym obiekcie. Zeznania świadka są logiczne, spójne i znajdują odzwierciedlenie w materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pozostałych świadków.

Świadek A. K. opisał trudną sytuację KWP we W.

w zakresie nadzoru nad inwestycjami z uwagi na zbyt małą ilość etatów. Zeznał także, że była możliwość zwiększenia środków finansowych w przypadku prac dodatkowych, ale nie po ich zakończeniu. Wykonawca w trakcie wykonywania prac powinien zgłosić konieczność wykonania prac dodatkowych i wówczas była możliwość rozszerzenia przedmiotu umowy lub w zależności od wartości tych prac należało ogłosić kolejny przetarg. Zeznania świadka są zborne i logiczne, i wobec tego zasługują na uwzględnienie.

Na podstawie zeznań Z. O. Sąd ustalił, że R. L. (2) konsultował z nim pojawiające się w trakcie prac remontowych problemy. Świadek doradzał inspektorowi nadzoru w przedmiocie wyrównania poziomu posadzek. Świadek sporządził uwagi do opinii biegłego W. J.. Sąd dał wiarę świadkowi jedynie w części zbieżnej ze stanowiskiem biegłego z zakresu budownictwa i w zakresie współpracy świadka z R. L. (2).

Świadek T. J. zeznał, że treść opinii biegłego W. J. sprawiła, że świadek stracił zaufanie do R. L. (1) i wobec tego podjął kroki w kierunku ukarania swojego pracownika na drodze dyscyplinarnej. Ostatecznie jednak wątpliwości innych inspektorów co do stanowiska biegłego zadecydowały o tym, że R. L. (2) nie został pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej i obecnie przebywa na emeryturze. Świadek opisał jak powinien wyglądać odbiór prac w oparciu o przyjęte w KWP we W. zasady. Zeznał, że od inspektora nadzoru oczekuje się dokonania precyzyjnych obmiarów i zgromadzenia niezbędnej dokumentacji. Z uwagi na wiedzę budowlaną jego rola w komisji była wiodąca. Świadek opisał procedurę rozliczenia dodatkowych prac w sposób zbliżony do świadka A. K.. Zeznania tego świadka są spójne i logiczne.

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił zeznania Komendanta Policji W. K. W.. Świadek wskazała, że prace remontowe prowadzone były w sposób chaotyczny. Była zaskoczona decyzją o położeniu paneli w jej gabinecie. Decyzja ta wynikała z braku czasu na renowację starego parkietu przez wykonawcę. Na polecenie R. L. (1) pojechała do sklepu i wybrała panele. Nie wydawała poleceń wykonawcy. Ingerowała w zakres prac jedynie w taki sposób, że zgłaszała potrzeby finalnego użytkownika z prośbą o ich uwzględnienie. Nie wydawała natomiast żadnych poleceń. Lampy w gabinecie świadka były sugestią inspektora nadzoru i wykonawcy, nie było to jej życzenie. Nie została zapoznana z zakresem prac, zaś o odbiorze dowiedziała się po 3 miesiącach. O konieczności zbitcia tynku poinformowała R. L. (1), który wydał takie polecenie wykonawcy.

Ustalając stan faktyczny, Sąd częściowo skorzystał z opinii budowlanej oraz opinii uzupełniających W. J.. W tym miejscu należy wskazać, że biegły krytycznie ocenił znaczną część prac wykonanych podczas modernizacji budynku Komisariatu Policji W. R.. Poza wskazaniem prac, które nie zostały w rzeczywistości wykonane, a zostały rozliczone, biegły odniósł się do jakości wykonanych prac. Zarzucił przeprowadzenie niektórych prac niezgodnie z technologią, w sposób nieprawidłowy. Zwrócił także uwagę na wygenerowanie niepotrzebnych kosztów. Jednakże sąd karny pochyłając się nad oceną zachowania oskarżonych winien mieć na uwadze ich zamiar i ewentualny rozmiar szkody. Podniesione przez biegłego nieprawidłowości niewątpliwie rzucają cień na sposób nadzorowania inwestycji przez R. L. (1). Jednakże brak rzetelności przy wykonywaniu zleconych prac nie jest przedmiotem postępowania karnego. Na potrzeby określenia rozmiaru szkody wyrządzonej przestępstwem Sąd uwzględnił opinie biegłego jedynie w zakresie niewykonanych prac. Wobec tego Sąd nie uwzględnił korekty ceny za ogrodzenie. Skoro bowiem wykonawca przyjął cenę wskazaną w kosztorysie inwestorskim, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zastosowanie droższego materiału mieściło się w pojęciu szkody, a tym bardziej przestępstwa. Sąd nie uwzględnił także znaczącej korekty za instalację centralnego ogrzewania. Biegły wskazał bowiem, że z uwagi na brak stosownej dokumentacji wartość tych prac została jedynie przez niego oszacowana. Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił natomiast wartość wskazanych przez biegłego wykonanych prac dodatkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd skorzystał z opinii biegłego W. J. w celu ustalenia zakresu przeprowadzonych prac, określenia wartości prac niewykonanych, a wskazanych w kosztorysie powykonawczym oraz w celu ustalenia zakresu i wartości prac dodatkowych. Na podstawie opinii budowlanej Sąd ustalił, że J. H. podał w kosztorysie powykonawczym większą ilość punktów świetlnych niż w rzeczywistości zostało zamontowanych. Dodatkowo oskarżony zwiększył powierzchnię ścian i podłóg, na których wykonano prace. Wskazał także większą powierzchnię ogrodzenia. W ten sposób w wystawionych fakturach VAT nr (...) wskazał dodatkowo łączną kwotę 123 003,08 zł wynagrodzenia za modernizację komisariatu. Biegły potwierdził w znacznym stopniu wyjaśnienia oskarżonego J. H., który podał, że celowo zawyżył ilość wykonanych prac, aby rozliczyć prace dodatkowe. Jednakże obliczenia biegłego prowadzą do wniosku, że różnica pomiędzy wartością rozliczonych prac niewykonanych a pracami dodatkowymi jest znaczna.

Opinia biegłego pozwoliła ponadto ustalić stopień zaniedbania obowiązków nadzorczych inspektora nadzoru. Biegły wskazał, że nieprawidłowości znajdowały się już w samej dokumentacji przetargowej, zaś brak wymaganej

dokumentacji były na tyle istotny, że R. L. (2) nie powinien dokonać odbioru prac remontowych w dniu 13 grudnia 2013 r. Wnioski biegłego pokrywają się z oceną świadków, którzy wskazali, że od inspektora nadzoru oczekuje się przeprowadzenia obmiarów i dokładnego sprawdzenia jakości wykonanych prac, a w dalszej kolejności ich prawidłowego rozliczenia. Opinie biegłego W. J. są zupełne, logiczne i zostały wydane w oparciu o wiedzę specjalistyczną.

Sąd nie skorzystał z weryfikacji opinii budowlanej przygotowanej przez A. L., D. K. i K. K. oraz uwag do opinii budowlanej sporządzonych przez Z. O.. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że osoby te współpracowały z R. L. (2), zatem ich obiektywność jest co najmniej wątpliwa. Dodatkowo Z. O. opierał się wyłącznie na wybranej dokumentacji, zaś zespół dokonujący weryfikację opinii biegłego pochylił się jedynie nad wybranymi zagadnieniami. Nie przeprowadził też dokładnych oględzin dachu oraz podłoża na zewnątrz budynku. Zarzuty sprowadziły się zatem do polemiki z wnioskami biegłego. W. J. w odpowiedzi na wskazane w tym dokumencie zarzuty wykazał, dokonując m.in. oględzin budynku

i odkrywki podłoża, że podniesione przez wymienionych autorów dokumentów zarzuty są chybione tak pod kątem technicznym, jak i ekonomicznym. O tym, że wykonawca niedokonał rozbiórki nawierzchni betonowej przed budynkiem zeznawał także świadek B. H. (3).

Sąd nie skorzystał z notatki urzędowej z dnia 15 kwietnia 2015 r. Zgodnie z przepisem art. 174 k.p.k. dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie wolno dokonywać ustaleń sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego, czy zeznań świadka na podstawie treści notatki urzędowej, ponieważ prowadziłoby to do zastąpienia ich zeznań treścią notatki.

Sąd oparł ustalenia faktyczne na dowodach z dokumentów w postaci licznych protokołów, dokumentacji przetargowej oraz wszelkiej dokumentacji zabezpieczonej w toku przeszukania. Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie budzą wątpliwości. Zgromadzone w sprawie dokumenty wraz z materiałami poglądowymi nie budziły zastrzeżeń co do ich autentyczności i wiarygodności. Sąd uwzględnił całość ujawnionej na rozprawie i zaliczonej w poczet materiału dowodowego dokumentacji, a także dokumentacji zawnioskowanej przez Prokuraturę do ujawnienia na rozprawie, za wyjątkiem wymienionej już wyżej notatki urzędowej.

Tak ustalony stan faktyczny pozwolił na dokonanie oceny prawnej zachowania R. L. (1) i J. H..

Sąd nie miał wątpliwości, że R. L. (2) nie dopełnił ciążących na nim obowiązków i poświadczył nieprawdę na fakturach VAT nr (...).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że R. L. (2) popełnił przestępstwo jako funkcjonariusz publiczny. Zgodnie bowiem z treścią art. 115 § 13 pkt 4 k.k. funkcjonariuszem publicznym jest także pracownik innego organu państwowego.

Niedopełnienie obowiązków zachodzi wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że był obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Polega ono na tym, że funkcjonariusz publiczny albo zupełnie nie wykonał czynności, które w danych okolicznościach powinien był wykonać, albo wykonał je nienależycie (Z. Kallaus, *Przestępne nadużycie*, s. 136; Góral, *Kodeks karny*, 2007, s. 390; A. Barczak-Oplustil, w: Zoll, *Kodeks karny*, t. 2, 2008, s. 1014; O. Górniok, w: Wąsek, *Kodeks karny*, t. 2, 2006, s. 749; wyr. SN z 27.5.1955 r., III K 121/55, OSNCK 1956, Nr 1, poz. 3). Niedopełnienie obowiązków na gruncie niniejszej sprawy polegało na tym, że R. L. (2) nie sprawował w sposób należyty nadzoru nad powierzoną inwestycją. Przede wszystkim za rzadko pojawiał się na budowie i sam przyznał w swoich wyjaśnieniach, że było to niewystarczające dla prawidłowego nadzoru. Nieobecność spowodowała, że nie był w stanie uchwycić wielu nieprawidłowości, w tym położenia nawierzchni przed budynkiem bez rozebrania poprzedniej. Co więcej, dokonał odbioru prac w sposób nierzetelny. Nie dokonał obmiarów

i nie sprawdził dokładnie, czy prace remontowe zostały wykonane w sposób należyty i przy użyciu właściwych materiałów. Czynności odbioru sprowadzały się jedynie do oględnego naoczego sprawdzenia, że remont został w ogóle wykonany. Inspektor nadzoru nie policzył ilości punktów świetlnych i nie sprawdził, czy wykonawca wskazał w kosztorysie powykonawczym właściwą ilość prac.

Przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków stanowi przestępstwo tylko wówczas, gdy było to ze szkodą dla interesu społecznego lub prywatnego. W tym wypadku szkoda powstała w mieniu Komendy Wojewódzkiej Policji we W., zatem naruszony został interes publiczny.

Przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. jest umyślne i może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem ewentualnym. Funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i "działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące to przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (wyr. SN z 11.05.2007 r., WA 22/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 10, poz. 5; wyr. SN z 05.02.2008 r., WA 1/08, Prok. i Pr. – wkł. 2008, Nr 11, poz. 9). Oskarżony miał świadomość, że powierzona mu ilość obowiązków służbowych uniemożliwiła sprawowanie właściwego nadzoru nad modernizacją komisariatu przy ul. (...). Mimo to podjął się tego działania. Zatem działając w zamiarze ewentualnym liczył się z możliwością niedopełnienia obowiązków i wyrządzenia tym samym szkody w mieniu publicznym i, co więcej, godził się na to. Wyrazem tego działania było własnoręczne poświadczenie na fakturach nr (...) prawidłowości wykonanych prac.

Tym samym oskarżony wypełnił również znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. Za fałsz intelektualny odpowiada bowiem osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne.

Jest to przestępstwo indywidualne i jego sprawcą może być jedynie osoba, która była uprawniona do wystawienia określonego dokumentu. Upoważnienie to może wynikać z istoty zajmowanego stanowiska bądź wykonywania określonego zawodu lub określonej działalności albo z polecenia przełożonego dysponującego takim upoważnieniem. R. L. (2) zgodnie z wewnętrznym obiegiem dokumentów poświadczał jako inspektor nadzoru, że wskazane w fakturze prace zostały wykonane prawidłowo. Takie poświadczenie jest niezbędne dla rozliczenia inwestycji. Nie ulega zatem wątpliwości, że był osobą uprawnioną do takiego poświadczenia. Poświadczenie nieprawdy należy rozumieć jako stwierdzenie okoliczności, która miała miejsce. Poświadczenie więc - w przeciwieństwie do oświadczenia, które stwarza pewien stan - jest tylko stwierdzeniem stanu istniejącego. Wystawiający dokument powinien, ze względu na znaczenie dokumentu, poświadczyć w nim stan istniejący. Zachowanie sprawcy polega na poświadczeniu stanu nieistniejącego, czyli nieprawdy. Musi się ono odnosić do okoliczności, która ma znaczenie prawne, a wystawiający dokument ma uprawnienia do ich potwierdzania (por. wyrok SN z 9 lipca 2009 r., WA 21/09, OSNKW 2009, nr 9, poz. 78). Poświadczenie nieprawdy może polegać także na potwierdzeniu okoliczności, która nie miała miejsca lub zatajeniu okoliczności, która powinna być zaświadczona w wystawianym dokumencie (por. wyrok SN z dnia 25 listopada 2004 r., WA 24/04, OSNwSK 2004, poz. 2206). Określone w art. 271 § 1 k.k. poświadczenie nieprawdy musi odnosić się do okoliczności mającej znaczenie prawne, a nie prawnie obojętnej. Oskarżony swoim poświadczeniem umożliwił wypłacenie J. H. wynagrodzenie za prace, które w istocie nie zostały wykonane.

Strona podmiotowa przestępstwa obejmuje umyślność w obu postaciach, z tym że zamiar ewentualny może wystąpić jako godzenie się na to, iż poświadczana okoliczność mająca znaczenie prawne w rzeczywistości może być inna niż to stwierdza wystawiający dokument. Sąd doszedł do przekonania, że R. L. (2) liczył się z tym, że poświadcza nieprawdę, skoro nie sprawdził kosztorysu powykonawczego z rzeczywistym zakresem wykonanych prac. Z tych przyczyn Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego do ewentualnego przypisania oskarżonemu R. L. (2) popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przypisanie oskarżonemu popełnienia tego czynu wyłącznie na podstawie tego, że J. H. poświadczał nieprawdę w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jest nieuprawnione. O ile strona podmiotowa przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. obejmuje umyślność w obu postaciach, to dla bytu przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. jest niezbędna wina umyślna, wyłącznie w zamiarze bezpośrednim (kierunkowym). Byłaby ona prawidłowa tylko wówczas,

gdyby oskarżony ten działał z góry powziętym zamiarze przysporzenia bezprawnej korzyści majątkowej J. H.. Byłoby to co prawda nieco absurdalnie, nie mniej jednak tego przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało.

Z kolei J. H. działał jako osoba uprawniona do wystawienia faktury w imieniu swojej firmy. Jako wykonawca był też uprawniony i jednocześnie zobowiązany do sporządzenia kosztorysu powykonawczego. Oskarżony w zamiarze bezpośrednim, świadomie wskazał w kosztorysie powykonawczym oraz w wystawionych fakturach nr (...) nieprawdę poprzez ujęcie niewykonanych w rzeczywistości prac remontowych. Wyjaśnienia oskarżonego, że chciał w ten sposób rozliczyć prace dodatkowe, nie zmieniają jednak tego, że oskarżony stworzył dokument, w którym poświadczył nieprawdę. Na podstawie tych dokumentów uzyskał nienależne wynagrodzenie i wyrządził w ten sposób szkodę Skarbowi Państwa. Dodatkowo wątpliwości budzi wartość prac dodatkowych, która nie pokrywa się z wartością rozliczonych prac niewykonanych. Oznacza to, że oskarżony niewątpliwie działał w celu uzyskania korzyści majątkowej. Przepis art. 271 § 3 k.k. przewiduje typ kwalifikowany ze względu na cel działania sprawcy (przestępstwo kierunkowe), którym jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej lub korzyści osobistej. W myśl art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Korzyść majątkowa to przysporzenie majątku przez zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów. Wystawienie faktur za niewykonane prace niewątpliwie mieszczą się w zakresie korzyści majątkowej.

Analizując zamiar J. H. należy wskazać, że oskarżony mógł rozliczyć dodatkowe prace, zgłaszając potrzebę ich przeprowadzenia na piśmie w trakcie modernizacji. Nie ma także przeszkód, aby dochodzić swoich roszczeń przed sądem cywilnym w tym zakresie. Dodatkowo fakt, że nienależna kwota w fakturach znacznie przewyższa wartość dodatkowych prac prowadzi do wniosku, że oskarżony poświadczył nieprawdę w dokumentach w zamiarze bezpośrednim.

Sąd nie dopatrzył się popełnienia przez J. H. przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k., zarzucanego aktem oskarżenia. Zgodnie z treścią tego przepisu przestępstwo oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Działanie sprawcy, określone

w tym przepisie jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów: wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością). Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach. Może zostać dokonane słowem, pismem, gestem lub w jakikolwiek inny sposób. Może polegać na podjęciu przez sprawcę określonego działania, na przykład złożeniu określonego oświadczenia, dokumentów stwierdzających nieprawdę lub sfałszowanych. Przedmiotem oszustwa jest mienie w szerokim tego słowa znaczeniu, czyli rzeczy ruchome, nieruchomości i wszelkie prawa majątkowe. Natomiast "niekorzystne rozporządzenie mieniem" należy rozumieć jako wszelkie działania powodujące niekorzystne zmiany w majątku pokrzywdzonego.

Strona podmiotowa przestępstwa oszustwa polega na umyślności. Sprawca swym działaniem dąży do osiągnięcia celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego (dolus directus coloratus). Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak

i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Istotą przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. jest obejmowanie przez sprawcę swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko wprowadzenia w błąd (względnie wyzyskania błędu), ale także doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z jednoczesną wolą wypełnienia tych znamion tego przestępstwa (zob. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2009 r., WA 16/09, Prok. i Pr.-wkł. 2009, Nr 11–12, poz. 8, por. także wyrok SN z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 6, poz. 15).

Zamiar sprawcy oszustwa obejmuje dwa elementy. Pierwszy element to wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu czy niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego działania, drugi natomiast polega na chęci osiągnięcia korzyści majątkowej w następstwie jednego ze sposobów opisanego działania. Konieczne jest przy tym wystąpienie

związku przyczynowego pomiędzy sposobem działania, przyjętym w konkretnym stanie faktycznym, a dyspozycją majątkową pokrzywdzonego (por. Z. Kukuła, glosa..., WPP 2011, nr 3, s. 63 i n.). Wobec powyższego Sąd zmienił kwalifikację prawną oraz opis przypisanego oskarżonemu czynu. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów na to, że J. H. przystępując do przetargu miał już zamiar pokrzywdzenia KWP we W.. Wobec tego należało uznać, że jego zachowanie nie mieściło się w ramach przestępstwa oszustwa.

Nie wychodząc poza ramy oskarżenia Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego sprowadziło się do poświadczenia nieprawdy w zakresie prac niewykonanych a ujętych w kosztorysie powykonawczym i rozliczonych na podstawie faktur VAT nr (...). Sąd uznał, że opisany w części skazującej czyn J. H. obejmuje to samo zdarzenie historyczne co czyn opisany

w akcie oskarżenia. W ocenie Sądu Prokuratura błędnie przyjęła rozmiar szkody na kwotę wskazaną przez biegłego W. J.. Jak to zostało wskazane przy ocenie jego opinii, biegły wskazał, że prace wykonane zostały w sposób nienależyty i obliczył ich wartość. Przedmiotem niniejszego postępowania nie jest natomiast rozstrzygnięcie w zakresie ewentualnego nienależytego wykonania zobowiązania, lecz wyprowadzenia pieniędzy publicznych za niewykonane prace. Nienależyte ich wykonanie nie mieści się w granicach czynu przestępnego. Z tych przyczyn Sąd skazał J. H. za to, że nie wykonał wskazanych

w dokumentacji prac posadzkowych, tynkarskich i malowania I, II i III piętra, stolarki okiennej poddasza, stolarki drzwiowej III piętra, oraz w zakresie prac dekarских, zagospodarowania terenu oraz instalacji oświetlenia i gniazd wtykowych. Wartość wymienionych prac zgodnie z opinią biegłego z zakresu budownictwa to kwota **123.003,08 zł**. Sąd nie pomniejszył tej kwoty o wartość prac dodatkowych,

a nieudokumentowanych przez wykonawcę, pozostawiając te kwestię do ewentualnego rozstrzygnięcia przez sąd cywilny. Należy bowiem zbadać, czy skutecznie została zawarta umowa pomiędzy stronami na te prace.

Sąd wymierzył J. H. karę za jeden czyn ciągły. Zgodnie

z treścią art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony. Dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego konieczne jest zatem po pierwsze dopuszczenie się więcej niż jednego zachowania w krótkich odstępach czasu, po drugie wykonanie zamiaru powziętego z góry w odniesieniu do wszystkich zachowań. Kryterium krótkich odstępów czasu jest nieprecyzyjne i trudne do określenia. Należy je każdorazowo oceniać w kontekście realiów konkretnej sprawy. Należy mieć przy tym na uwadze rozsądne granice jedności czynu /wyrok SA w Krakowie z dnia 10 maja 2000 r., II AKa 69/00, KZS 2000, z. 7-8, poz. 36/. W orzecznictwie pomocniczo przyjmuje się, że krótkie odstępy czasu to nieprzekraczające kilku miesięcy.

Sąd przyjął, że czyny R. L. (1) stanowiły ciąg przestępstw

z art. 271 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z treścią art. 91 §1 k.k. ciąg przestępstw zachodzi, gdy sprawca: 1) popełnił więcej niż jedno przestępstwo, 2) popełnił je

z wykorzystaniem takiej samej sposobności, 3) popełnił je w krótkich odstępach czasu, 4) popełnił je zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich. Dla przyjęcia ciągu przestępstw konieczne jest wystąpienie także identycznej podstawy wymiaru kary przestępstw wchodzących w skład ciągu. Oskarżony dopuścił się dwóch niemal identycznych zachowań w odstępie niespełna dwóch miesięcy, zatem zasadne było przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw.

Sąd wymierzył J. H. na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś wobec R. L. (1) na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zawiesił natomiast warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych na okres próby 3 lat. Podstawą tego rozstrzygnięcia były przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. Mając bowiem na uwadze treść przepisu art. 4 § 1 k.k. należało zastosować przepis korzystniejszy wobec zmiany brzmienia art. 69 § 1 k.k. Zastosowanie tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania uniemożliwiłoby zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, która

niewątpliwie jest rozwiązaniem korzystnym dla oskarżonych. W szczególności wysokość kary pozbawienia wolności przemawiała za zastosowaniem przepisu art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym poprzednio.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd miał na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 k.k. Jak wynika z art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu,

a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Podkreślenia wymaga fakt, że dyrektywy wymiaru kary są objęte zasadą swobodnego sędziowskiego uznania /zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755/.

Sąd miał również na uwadze dyrektywę społecznego oddziaływania kary. Tylko bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo /por. Zofia Sienkiewicz (w:) A. Wąsek, Kodeks Karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 1999/. Okoliczność nieuchronności ukarania

z punktu widzenia społecznego oddziaływania kary jest szczególnie istotna /zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 27 września 2012 r., II AKa 307/12, LEX nr 1236130/.

Wymierzając R. L. (2) karę Sąd miał na względzie fakt, że oskarżony z przyczyn leżących po stronie jego pracodawcy miał trudności

z prawidłowym nadzorowaniem powierzonych mu budów. Nie ulega wątpliwości, że został obciążony nadmierną ilością obowiązków służbowych i z tego powodu Sąd zaliczył tę okoliczność na jego korzyść. Okoliczność ta nie wyłącza natomiast jego odpowiedzialności karnej. Oskarżony zdawał sobie sprawę, jaka była jego rola i jakie ciążyły na nim obowiązki. To właśnie inspektor nadzoru zobowiązany był do sprawowania kontroli nad prawidłowym przebiegiem prac remontowych. Był w tym wypadku przedstawicielem inwestora i zobligowany do działania zgodnie z jego interesem. Oskarżony w poważny sposób zaniechał czynności, które winien wykonać jako inspektor nadzoru. Zarówno w trakcie modernizacji, jak i podczas odbioru prac R. L. (2) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków. Jako doświadczony specjalista zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków. Sąd uznał, że oskarżeni nie wymagają działań resocjalizacyjnych i reedukacyjnych w zakładzie zamkniętym, a ich dotychczasowy sposób życia w pełni przemawia za warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Okres ten będzie wystarczający dla potwierdzenia ich pozytywnej prognozy do przestrzegania obowiązującego prawa w przyszłości.

Sąd orzekł wobec R. L. (1) zakaz wykonywania zawodu inspektora nadzoru inwestorskiego na okres 3 lat. Sąd miał bowiem na względzie, że oskarżony popełnił przestępstwo w związku z wykonywaniem tego zawodu i jego dalsze wykonywanie zagraża dobrom chronionym prawem.

Wymierzając J. H. karę, Sąd zaliczył w poczet okoliczności łagodzących fakt, że oskarżony po raz pierwszy przystępował do przetargu. Brak doświadczenia przy skomplikowanej procedurze zamówień publicznych niewątpliwie miał wpływ na zachowanie oskarżonego. Nie jest to jednak okoliczność wyłączająca odpowiedzialność karną zgodnie z zasadą Ignorantia iuris nocet. Oskarżony mógł chociażby skorzystać z pomocy prawnej profesjonalnego pełnomocnika. Tymczasem z pełną świadomością poświadczyl nieprawdę w dokumentach i uzyskał na skutek tego działania korzyść majątkową. Z tych przyczyn kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatna do stopnia winy.

Wobec wniosku pokrzywdzonego, Sąd orzekł na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody względem J. H.. Wysokość obowiązku odpowiada wysokości wyrządzonej szkody, co zostało już wyżej omówione.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął w przedmiocie dowodu rzeczowego opisanego pod poz. 7, według wykazu Nr I/48/17/P. Biorąc pod uwagę, iż przedmiotowe dowody stały się zbędne dla postępowania karnego, należało je zwrócić osobie uprawnionej.

Sąd orzekł na podstawie art. 44 § 1 k.k. przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz 1156/16 pod poz. 30 oraz w wykazie Drz 1157/16 pod poz. 31, ponieważ są to przedmioty pochodzące z przestępstwa, a ich zwrot oznaczałby pozostawienie w obiegu prawnych dokumentów zawierających poświadczenie nieprawdy.

Sąd zwrócił na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody, uznając je za zbędne dla postępowania osobom uprawnionym: J. H. - opisane pod poz. 4-14 w wykazach nr Drz 1130/16-1140/16, Komendantowi Wojewódzkiej Policji we W. - opisane pod poz. 1, 2 oraz 15-29 w wykazach Drz 1127/16-1128/16, 1141/16-1155/16 oraz M. K. - opisane pod poz. 3 w wykazie Drz 1129/16.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach były przepisy art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na nich przypadające i wymierzył im opłatę w kwocie po 300 zł.

SSO Zbigniew Muszyński